

stem end tilbligere. . . Hovedtræffene i hans Program var et Maximum af 12 Fod for vore søgaaende Skibe og ved Siden deraf nogle mindre Fartøier til lokalt Kystforsvar. Som det vil erindres, udtalte jeg mig saa stærkt, jeg formaaede, imod det System, hvis Uholdbarhed forekom mig indlysende, og navnlig udtalte jeg mig imod det begrænsede Dybgaaende, som uden at give nogen reel Fordel vilde medføre, at Skibet i den ene eller anden Retning kom til at savne den fornødne militære Styrke. Der blev dengang til 3die Behandling for at imødekomme Ministeren af et Mindretal i Udvalget stillet et Møglingsforslag, som gik ud paa istbedet for Ordene „et større Pantserfrib“ at sætte: „et tiidsvarende Skib af den med „Lindormen“ betegnede Klasse“, det vil sige: . . . istbedet for to Taarne med fire Kanoner at gaa ned til eet Taarn med to Kanoner. De, der havde holdt paa det større Skib til 1,800,000 Rd., kunde dengang meget godt uden at være inkonsekvente slutte sig til dette Forslag, idet man ved at give Afkald paa det ene Taarn og de to Kanoner med et mindre Dybgaaende og en ringere Bekostning ikke bestomindre vilde kunne opnaa den samme Hurtighed og den samme Pantserstyrke, som man havde gjort Regning paa ved det større Skib. Ministeren vilde ikke gaa ind paa dette Forslag, og det blev ogsaa forkastet heri Thinget. Hvorvel Regjeringen nu under de senere Forhandlinger i det andet Thing fuldstændig opgav dette Lovforslag, saa var derved imidlertid indbragt en saadan Tvivl og Forvirring i Spørgsmaalet om, hvad og hvorledes man skulde bygge, og hvoraf Søværnet skulde bestaa, at det ikke længere var muligt at holde paa den større Bevilling, og de 1,800,000 Rd. bleve ved den endelige Vedtagelse af Finantsloven nedsatte til 1,500,000 Rd. til to Skibe, nemlig et Skib mindst lige saa hurtigt og kraftigt som „Lindormen“ og et beregnet paa det lokale Kystforsvar. Saaledes som Bevillingen nu var kommen til at lyde, maatte man foreløbig opgive alt Haab om at erholde et Skib, der svarede til de Fordringer, som for Tiden burde stilles, idet det var ligesom umuligt, hvorledes

man end fordelte Pengene, at opnaa et tilfredsstillende Resultat til nogen af Siderne. Som det fremgaar af Betænkningen, er der nu truffet den Disposition med Pengene, at der skal anvendes 1,300,000 Rd. til et Pantserfrib og 200,000 Rd. til det lokale Kystforsvar. Jeg skal efter den høitagede Ministers Udtalelse ved 2den Behandling ikke mere komme tilbage til det lokale Kystforsvar, men alene rette Opmærksomheden paa det Udbytte, som man efter den lagte Plan kan vente at opnaa med Nr. 56. Man vil da se, at man med den indskrænkede Sum 1,300,000 Rd. i Forbindelse med nogle af Administrationen opstillede Fordringer til et begrænset Dybgaaende og et for vore Forhold temmelig uheldigt Konstruktionsprincip, ikke har været istand til at opnaa mere end et Pantser, som man høist uegentligt har givet Navn af 8 Tommers, men som for 60 pCt. eller over Halvdeelen af Skibets Sider, ikke bliver mere end 6 Tommer, det vil sige: Vi saa et Skib, som saavel med Hensyn til Pantserets Dykkelse som i artilleristisk Henseende vil komme til at staa tilbage for det, vi allerede have opnaaet ved vor sidste Bygning, nemlig Pantserbatteriet „Gorm“, og det naaget dette Skib har kostet 200,000 Rd. mindre, end dette Nr. 56 vil komme til at koste. Det vil sige, at der her foreligger et ligefremt Tilbagekridt i Udviklingen af den vigtigste Del af vort Søkrigsmateriel. Da nu Omstændighederne have søiet det saaledes, at vi endnu engang ere komne til at behandle Finantsloven, inden man egentlig kan sige, at der er begyndt paa dette Skib, saa forekommer det mig virkelig ikke at være forsvarligt, om man vilde lade denne Leilighed gaa forbi uden paany at overveje, hvorvidt det maa anses rigtigt, og hvorvidt det er en hensigtsmæssig Anvendelse af saa betydelige Midler at bygge efter en Plan, der giver et saa ringe Resultat. Den høitærede Minister har under 2den Behandling udtalt, at han havde det Haab, at dette Nr. 56 vilde blive et godt og brugbart Skib. Jeg maa tilstaa, jeg ser ikke, hvorpaa man støtter et saadant Haab; jeg havde snarere tænkt, at den høitærede Minister vilde have udtalt sig derhen, at man beklagede det ringe